

Arrest

nr. 306 253 van 8 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92 – 94 / 2
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 5 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 12 augustus 2022 en verzoekt op 30 augustus 2022 om internationale bescherming. Op 3 augustus 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 7 augustus 2023 aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Moldavische nationaliteit te hebben en te zijn geboren op 23 oktober 1978 in Kichnev. U werd in 2010 geopereerd omwille van keelkanker en heeft sindsdien moeite met spreken. U verloor hierdoor contact met sommige vrienden en familie en voelt zich gediscrimineerd in het publieke leven in Moldavië. U verklaart door uw stemprobleem ook te worden afgewezen op sollicitaties en u vindt uw invaliditeitsuitkering

te laag om rond te komen. Daarnaast verklaart u niet genoeg toegang te hebben tot medische hulp in Moldavië en is het onmogelijk voor u om een stemoperatie te krijgen in Moldavië.

U vertrok uit Moldavië op 11 augustus 2022 en kwam op 13 augustus 2022 aan in België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in België in op 30 augustus 2022.

Ter staving van uw relaas legt u volgende documenten neer: uw paspoort en identiteitskaart, uw militair boekje, uw invaliditeitskaart, een geschreven verklaring en een medisch certificaat.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen bij DVZ blijkt immers dat u problemen heeft met spreken. U wou echter toch graag een interview doen op het CGVS (Vragenlijst bijzondere procedurele noden DVZ). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS benadrukte u dat u een mondelinge procedure wou (CGVS, p.2). Hierdoor werd er een mondeling persoonlijk onderhoud gehouden en om op passende wijze tegemoet te komen aan uw spraakprobleem, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd er na vierendertig minuten een pauze ingelast en duurde het persoonlijk onderhoud in totaal net geen anderhalf uur. Daarnaast werd erop gewezen dat u een extra pauze mocht vragen indien nodig (CGVS, p.4), werd er gepolst of het nog voor u lukte om verder te doen (CGVS, p.6) en werd er op het einde van het onderhoud gevraagd of u zich had kunnen uitdrukken zoals u wilde, waarop u bevestigend antwoorde (CGVS, p.9). Er werd ook een geschreven verklaring vertaald door de tolk (CGVS, p.5) en de tolk herhaalde eerst in het Russisch tegen u wat er zou worden vertaald naar het Nederlands.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

U verklaarde dat u gediscrimineerd werd in Moldavië omwille van uw invaliditeit en meer specifiek dat u geen werk vond (Vragenlijst CGVS, randnr.5). In dit opzicht dient er echter te worden gewezen op het feit dat u na uw operatie zes maanden heeft gewerkt in een magazijn. Daarna heeft u nog anderhalf jaar à twee jaar gewerkt als taxichauffeur. U verkocht echter zelf uw auto omdat u geld nodig had (CGVS, p.3-4). U verklaart dat u daarnaast al meerdere keren werd geweigerd op sollicitaties. Het feit dat u echter meermaals niet werd opgebeld na een sollicitatie, volstaat niet om in aanmerking te komen als vervolging of ernstig schade. Bovendien dient hierbij te worden opgemerkt dat u sinds uw operatie een invaliditeitsruitering krijgt van de Moldavische overheid (CGVS, p.4). Dat u deze uitkering te laag vindt om te overleven (CGVS, p.4), is echter een economisch motief dat zowel vreemd is aan de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg maakt u het niet aannemelijk dat u omwille van uw invaliditeit dermate gediscrimineerd zou worden in Moldavië dat het voor u onmogelijk zou zijn om te voorzien in uw basisbehoeften en u hierdoor in een situatie terecht zou komen die aanleiding zou kunnen geven tot het toekennen van een internationale beschermingsstatus.

Verder vermeldt u nog een incident waarbij u zes jaar geleden naar het bos zou zijn gebracht en in elkaar geslagen omdat u iemand niet kon antwoorden op straat. U bent hierna echter geen klacht gaan indienen bij de politie omdat dat volgens u geen enkel zin heeft om te doen (CGVS, p.6). Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een verzoeker worden verwacht dat hij of zij redelijke pogingen onderneemt om bescherming te verkrijgen in eigen land. Er dient echter te worden vastgesteld dat u geen enkele poging hebt ondernomen om de bescherming van uw nationale autoriteiten in te roepen. U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de Moldavische autoriteiten onwillig zouden zijn u bescherming te verlenen. Bovendien gaat dit om een eenmalig incident dat zich zes jaar geleden heeft afgespeeld zodat hiervan geen duidelijke toekomstige dreiging uitgaat.

U verklaart ook in het algemeen een gevoel te hebben van discriminatie. Het feit dat u met de vinger wordt gewezen, vermeden wordt op straat of genegeerd in de winkel (CGVS, p.5 en 7) zijn te betreuren feiten, doch halen deze niet de drempel van vervolging of ernstige schade. U verklaarde verder nog dat een stemoperatie

niet mogelijk is in Moldavië. U weet echter zelf niet waarom, maar baseert u op wat uw arts zei na uw stemoperatie. U heeft zich hier sindsdien niet meer over geïnformeerd. U verklaart immers dat als u langsgaat voor een afspraak dat ze u pas maanden later een afspraak geven (CGVS, p.7-8). Een lange wachttijd om een doktersafpraak te maken is echter opnieuw iets wat niet de drempel van vervolging of ernstige schade haalt.

Er dient dan ook te worden besloten dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U verklaarde naast uw stemprobleem met een depressie te kampen (CGVS, p.5). Hoewel het CGVS dit sterk betreurt, dient te worden opgemerkt dat u dit niet staft met medische attesten en doordat uw depressieve gevoelens hun oorzaak vinden in uw stemprobleem, zijn deze vreemd aan de Conventie. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw paspoort, identiteitskaart en militair boekje leveren bewijs voor uw identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. Uw invaliditeitskaart toont dan weer aan dat u een invaliditeitsstatuut heeft in Moldavië. Uw geschreven verklaring werd voorgelezen door de tolk en maakt deel uit van uw persoonlijk onderhoud. De medische documenten die u neerlegt attesteren dat u een keeloperatie onderging in 2010 en een spraakprobleem heeft, wat tevens niet wordt betwist.

C Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat hij bij terugkeer naar Moldavië een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt en meent dat hem daarom de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Hij benadrukt dat, sinds er keelkanker bij hem vastgesteld werd en de operatie die daarop volgde, hij zich gediscrimineerd voelt door de Moldavische bevolking, in het bijzonder omdat hij zich moeilijk mondeling kan uitdrukken. Voorts onderstreept verzoeker dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) verklaarde dat hij werd aangevallen vanwege zijn handicap. Volgens verzoeker bestond het risico dat dit soort aanvallen zich opnieuw zouden voordoen als hij in Moldavië was gebleven. Hij vervolgt dat hij vanwege de discriminatie en moeilijkheden in zijn dagelijks leven besloot zijn land van herkomst te ontvluchten. Luidens het verzoekschrift houdt de commissaris-generaal geen rekening met verzoekers individuele situatie, alsook met de situatie in zijn land van herkomst. Hij voegt hier nog aan toe dat het voor hem onmogelijk is om in Moldavië een menswaardig leven te leiden en verwijst hierbij naar artikel 3 van het EVRM, naar artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/6, § 5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting herhaalt verzoeker dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal uitlegde dat hij sinds zijn keeloperatie in Moldavië geconfronteerd werd met discriminatie en moeilijkheden. Verzoeker betoogt dat het niet ongewoon is dat mensen met een zichtbare handicap gediscrimineerd worden door de Moldavische samenleving en verwijst hiervoor naar algemene informatie. Volgens hem worden zijn verklaringen bevestigd door een objectieve en neutrale bron en getuige. Hij meent dat het dan ook duidelijk is dat hij aan dezelfde behandeling zal worden onderworpen als voor zijn vertrek. Voorts stelt verzoeker dat de verwerende partij de problemen die hij in Moldavië ondervond niet betwist, doch slechts (onterecht) minimaliseert. Tot slot stelt verzoeker dat de verwerende partij zich op geen enkele objectieve bron baseert om haar beweringen over de situatie van personen met een handicap in Moldavië te onderbouwen. Hij hekelt dat er geen informatie over personen met een handicap in Moldavië werd opgenomen in het administratief dossier. Hij citeert in deze een passage uit het arrest nr. 147 136 van 4 juni 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Verzoeker besluit dat de argumenten van de commissaris-generaal onvoldoende, inadequaat en verkeerd zijn en is van mening dat hij consistente verklaringen heeft afgelegd die overeenkomen met de beschikbare informatie.

2.1.3. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De

verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“midde”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Verzoeker werkt evenmin uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 door de verwerende partij zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt deze schending ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient verder te worden opgemerkt dat deze wetsbepaling enkel het algemeen toepassingsgebied van de wet uiteenzet. Verzoeker duidt niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg beroept hij zich niet dienstig op de schending van deze bepaling.

Tevens voert verzoeker in zijn tweede middel de schending aan van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling *in casu* geschonden acht.

2.3.5. In de mate dat verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en met enige welwillendheid van artikel 4 van het Handvest aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het tweede middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/9, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen bij DVZ blijkt immers dat u problemen heeft met spreken. U wou echter toch graag een interview doen op het CGVS (Vragenlijst bijzondere procedurele noden DVZ). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS benadrukte u dat u een mondelinge procedure wou (CGVS, p.2). Hierdoor werd er een mondeling persoonlijk onderhoud gehouden en om op passende wijze tegemoet te komen aan uw spraakprobleem, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd er na vierendertig minuten een pauze ingelast en duurde het persoonlijk onderhoud in totaal net geen anderhalf uur. Daarnaast werd erop gewezen dat u een extra pauze mocht vragen indien nodig (CGVS, p.4), werd er gepolst of het nog voor u lukte om verder te doen (CGVS, p.6) en werd er op het einde van het onderhoud gevraagd of u zich had kunnen uitdrukken zoals u wilde, waarop u bevestigend antwoorde (CGVS, p.9). Er werd ook een geschreven verklaring vertaald door de tolk (CGVS, p.5) en de tolk herhaalde eerst in het Russisch tegen u wat er zou worden vertaald naar het Nederlands.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.8. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Moldavië, te worden vervolgd omwille van zijn invaliditeit.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet, loopt. Vooreerst (i) oordeelt de commissaris-generaal dat de problemen/discriminatie die verzoeker ondervond bij het vinden van werk niet zwaarwichtig genoeg zijn/is om als vervolging of ernstige schade aanzien te worden. Verder (ii), wat betreft het incident waarbij verzoeker zes jaar geleden naar het bos zou zijn gebracht en in elkaar geslagen zou zijn geweest omdat hij iemand niet kon antwoorden op straat, merkt de commissaris-generaal op dat hij niet aannemelijk maakt dat hij geen beroep kon doen op bescherming voorzien in Moldavië en dat dit gaat om een eenmalig incident dat zich zes jaar geleden heeft afgespeeld zodat hiervan geen duidelijke toekomstige dreiging uitgaat. Tevens (iii) is verzoekers algemeen gevoel van discriminatie niet zwaarwichtig genoeg om als vervolging of ernstige schade aanzien te worden. In dit verband merkt de commissaris-generaal op dat, hoewel verzoeker beweert dat een stemoperatie in Moldavië niet mogelijk is, hij niet weet waarom dit zo is, maar zich baseert op wat de arts zei na zijn operatie, en hij zich hierover niet informeerde omdat hij, als hij langsgaat voor een afspraak, deze pas maanden later krijgt, hetgeen opnieuw iets is wat niet de drempel van vervolging of ernstige schade haalt. Daarnaast (iv) dient te worden vastgesteld dat de door verzoeker ingeroepen medische redenen – met inbegrip van zijn (ongestaafde) depressieve gevoelens die hun oorzaak vinden in zijn stemproblemen – geen verband houden met de criteria van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria, vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Tot slot (v) kunnen de door verzoeker neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in het voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het verwijzen naar algemene informatie, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

2.3.8.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen voldoende zwaarwichtige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.8.3. Eerst en vooral treedt de Raad de verwerende partij bij waar deze stelt dat de door verzoeker aangehaalde problemen/discriminatie omwille van zijn invaliditeit niet als basis kunnen dienen om hem de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden als volgt overwogen:

“U verklaarde dat u gediscrimineerd werd in Moldavië omwille van uw invaliditeit en meer specifiek dat u geen werk vond (Vragenlijst CGVS, randnr.5). In dit opzicht dient er echter te worden gewezen op het feit dat u na uw operatie zes maanden heeft gewerkt in een magazijn. Daarna heeft u nog anderhalf jaar à twee jaar gewerkt als taxichauffeur. U verkocht echter zelf uw auto omdat u geld nodig had (CGVS, p.3-4). U verklaart dat u daarnaast al meerdere keren werd geweigerd op sollicitaties. Het feit dat u echter meermaals niet werd opgebeld na een sollicitatie, volstaat niet om in aanmerking te komen als vervolging of ernstig schade. Bovendien dient hierbij te worden opgemerkt dat u sinds uw operatie een invaliditeitsruitering krijgt van de Moldavische overheid (CGVS, p.4). Dat u deze uitkering te laag vindt om te overleven (CGVS, p.4), is echter een economisch motief dat zowel vreemd is aan de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg maakt u het niet aannemelijk dat u omwille van uw invaliditeit dermate gediscrimineerd zou worden in Moldavië dat het voor u onmogelijk zou zijn om te voorzien in uw

basisbehoeften en u hierdoor in een situatie terecht zou komen die aanleiding zou kunnen geven tot het toekennen van een internationale beschermingsstatus.

Verder vermeldt u nog een incident waarbij u zes jaar geleden naar het bos zou zijn gebracht en in elkaar geslagen omdat u iemand niet kon antwoorden op straat. U bent hierna echter geen klacht gaan indienen bij de politie omdat dat volgens u geen enkel zin heeft om te doen (CGVS, p.6). Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een verzoeker worden verwacht dat hij of zij redelijke pogingen onderneemt om bescherming te verkrijgen in eigen land. Er dient echter te worden vastgesteld dat u geen enkele poging hebt ondernomen om de bescherming van uw nationale autoriteiten in te roepen. U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de Moldavische autoriteiten onwillig zouden zijn u bescherming te verlenen. Bovendien gaat dit om een eenmalig incident dat zich zes jaar geleden heeft afgespeeld zodat hiervan geen duidelijke toekomstige dreiging uitgaat.

U verklaart ook in het algemeen een gevoel te hebben van discriminatie. Het feit dat u met de vinger wordt gewezen, vermeden wordt op straat of genegeerd in de winkel (CGVS, p.5 en7) zijn te betreuren feiten, doch halen deze niet de drempel van vervolging of ernstige schade. U verklaarde verder nog dat een stemoperatie niet mogelijk is in Moldavië. U weet echter zelf niet waarom, maar baseert u op wat uw arts zei na uw stemoperatie. U heeft zich hier sindsdien niet meer over geïnformeerd. U verklaart immers dat als u langsgaat voor een afspraak dat ze u pas maanden later een afspraak geven (CGVS, p.7-8). Een lange wachttijd om een doktersafspraak te maken is echter opnieuw iets wat niet de drempel van vervolging of ernstige schade haalt."

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

In het verzoekschrift verwijst verzoeker naar algemene informatie waaruit moet blijken dat het niet ongevoel is dat mensen met een zichtbare handicap gediscrimineerd worden in de Moldavische samenleving. Een verwijzing naar dergelijke algemene informatie, die overigens louter betrekking heeft op de getuigenis van één rolstoelpatiënt in Moldavië, is geenszins afdoende om aan te tonen dat verzoeker een vrees voor vervolging koestert ten aanzien van Moldavië, hetgeen *in concreto* dient te worden aangetoond. De thans aangevoerde algemene informatie doet dan ook geen afbreuk aan de hierboven weergegeven pertinente overwegingen van de bestreden beslissing die betrekking hebben op verzoekers individuele situatie. Ook het gegeven als zouden verzoekers consistente verklaringen overeenstemmen met deze informatie, doet geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker hekelt dat het administratief dossier geen objectieve informatie bevat over de behandeling van personen met een handicap in Moldavië, herhaalt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Er is bij de commissaris-generaal slechts sprake van een onderzoekplicht wanneer de verzoeker om internationale bescherming voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort.

Voor het overige komt verzoeker in het verzoekschrift niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat de verwijzing van verzoeker naar rechtspraak van de Raad evenmin dienstig is in zijn verweer. De geciteerde rechtspraak betreft een individueel geval en heeft geen bindende precedentwaarde. Het verzoek van verzoeker dient op individuele wijze te worden beoordeeld, waarbij hij zijn nood aan internationale bescherming *in concreto* dient aan te tonen. Verzoeker blijft desbetreffend evenwel in gebreke.

2.3.8.4. Wat betreft verzoekers medische problemen *an sich*, merkt de Raad op dat verzoekers stemproblemen, die worden gestaafd door attesten, geenszins worden ontkend of geminimaliseerd. De depressieve gevoelens waarvan verzoeker gewag maakte tijdens de administratieve procedure en die hun oorzaak zouden vinden in verzoekers stemproblemen worden dan weer niet gestaafd door medische attesten. In ieder geval dient erop te worden gewezen dat medische problemen op zich niet onder de criteria, bepaald in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève, ressorteren, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming, zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de aangehaalde medische problemen in zijn hoofde

vervolgning zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan of op grond van een gebrek aan behandeling vervolging zou riskeren. Evenmin toont hij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. De Raad merkt verder op dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Uit de elementen in het dossier kan niet blijken dat de Moldavische autoriteiten verzoeker op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontfangen. Verder dient te worden opgemerkt dat verzoeker zich voor wat betreft de beoordeling van zijn medische elementen dient te richten tot de daartoe geëigende procedure, meer bepaald een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals ook in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald.

2.3.8.5. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging of het reëel risico op het ernstige schade.

2.3.8.6. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Voor zover verzoeker in de uiteenzetting van zijn eerste middel verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dan wel zijn er goede redenen om aan te nemen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in zijn land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord bij het commissariaat-generaal. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid een tolk die het Russisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.12. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.13. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.14. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS